

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

ВИДАННЯ: А. В.

D I Ł O

Wychodzi codziennie rano.

Редакція й Адміністрація:
Львів, РИНОК Ч. 10. П. ПОВ.
Телефон Редакції 246-46
Телефон Адміністрації 229-31
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Корто: П. К. О. Львів 804 000.
Банку Чеських Легов.
Прага „Діло“.
Реклама не застосовується.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

місячно (з книжкою) . . . 5.00 злот.
чвертьрічно . . . 15.00 „
піврічно . . . 30.00 „
річно . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. у ч.ч.
ХОСЛОВАЧИНІ 30 КОР. ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
КНИЖКУ Б-КИ „ДІЛО“ В ОБЕМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Відповідь карпато-українського уряду на малярську ноту.

УПС повідомляє: На ноту малярського уряду про міне переслідування малярської національної меншини у зв'язку з виборами до сойму Карпатської України, уряд Карпатської України дає відповідь в обширній ноті, в якій м. і. скажи: Твердження про переслідування малярської меншини в карпато-українській державі неправдиві. Уряд Карпатської України розв'язав

усі політичні партії, ще перед віденським арбітражем, щоб завести лад і порядок у державі. Коли на виборчому списі до карпато-українського сойму нема малярських кандидатів, то вина цьому карпато-українських малярів, що не могли погодитися між собою щодо особи кандидата.

Свідство у справі стрілянини біля Ужгороду.

ХУСТ. КУП повідомляє: На основі переговорів зязикового старшини чехо-словако-української федерації з малярським старшиною надано рішення перевести свідство у справі стрілянини, що відбулася в суботу та неділю на ужгородським прикордоннім вітнику.

Будова залізничної лінії ХУСТ ТРЕПЧИН.

ХУСТ. КУП. Карпато-український уряд заперечує проект будови гірської залізничної лінії Хуст—Трепчин. Кошти будови виносити-муть 14 мільонів корон.

УКРАЇНСЬКЕ НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО НА ЛИПСЬКІЙ ВИСТАВІ.

БРАТИСЛАВА. Перший раз возьмуть участь цього року на весняній виставі в Липсці Чехія, Словаччина та Карпатська Україна. Українське Закарпаття виставить зразки народного українського мистецтва.

Новий кабінет міністрів в Югославії.

Бігород. Вчора ранком члени новоутвореного югославського кабінету зложили присягу на руки прем'єра Цветковича. Ціла югославська преса містить обширні статті на тему майбутньої ролі нового уряду й подає біографію його членів.

Зайві делегати.

РИМ. Агенція Стефані повідомляє: Три експерти британського комітету неінтервенції, що були в Італії менш ніж рік тому до Риму, були відкликані італійськими доброчесними відами в британським пляном, вернулись до Лондону.

Італійські втрати в Іспанії.

РИМ. Італійські щоденники оголосили 23-й раз про італійських загиблих, убитих у часі карпатського наступу в Іспанії. У списі є 96 імен.

Іспанські національні війська недалеко Франції.

БАРСЕЛЬОНА. В понеділок у полудневих боях частини військ ген. Франка досягли кордону з республікою Андорра. Тому, що республіканські війська або не ставили ніякого опору, а

піддаються, або без боротьби уступають у напрямку французького кордону, треба надіятися, що ще швидко ціла Каталонія опиниться у руках уряду ген. Франка.

14. II. 1939.

Вечірка „Правничої Громади“

Салі „Народного Дому“. Дієз Яблонського.
2822

Засідання ради міністрів.

ХУСТ. КУП повідомляє: Сьогодні відбулось засідання ради міністрів Карпатської України, на якому обговорено комунікаційні справи.

Карпато-український сойм збереться 21. березня.

ПРАГА. Чехословацьке Пресове Бюро повідомляє з Хусту, що карпато-український сойм збереться на своє перше засідання 21. березня. З цього приводу будуть випущені окремі поштові марки у жовто-блакитних кольорах вартості 2 корон.

КАРПАТСЬКІ НІМЦІ ІДУТЬ МАСОВО ДО ВИБОРІВ.

ХУСТ. КУП. Президія Німецького Національного Об'єднання Карпатської України видає відозву до карпато-українських німців з закликом узяти масову участь у виборах у дні 12. лютого до сойму Карпатської України. Відозва стверджує, що за 20 років приналежності карпатських німців до Чехословаччини, вони можуть почувати себе справді рівноправними громадянами аж тепер, коли аладу на Карпатській Україні став виконувати сам український народ.

ЧЕХИ ГОЛОСУВАТИМУТЬ ЗА СПИСОМ УНО.

ХУСТ. КУП. На запрошення централі Чеської Національної Ради зіхалось до Хусту 73 представників карпато-українських чехів, які по довших нарадах постановили солідарно голосувати за списом Українського Національного Об'єднання.

Прем'єр Негрін у Франції.

ЛЕТОРПІ. Вчора пізно вночі приїхав до Франції прем'єр еспальського мадридського уряду в супроводі міністрів освіти, судництва та внутрішніх справ. Членів уряду охоронувала окрема частина міліції, озброєна кулеметами. На одному з савоходів видно було свідки кулі. Журналістові, якому вдалось говорити з Негріном, сказали, що, по словам прем'єра, все готово для того, щоб переїхати діяльність уряду в ту частину Іспанії, якої не заняли ще війська ген. Франка. В якому місті поселиться уряд, ще не відомо. Згідно з останнім рішенням республіканського уряду, прем'єр Негрін має негайно виїхати до Валенсії.

Мирове посередництво в Іспанії

ЛОНДОН. Агенція Райтера повідомляє з авторитативних джерел, що британський уряд у тісній порозумінні з французьким урядом почав кроки, що мають метою покласти край проливу крові в Іспанії. З цією метою нав'язують переговори з урядом ген. Франка, як також з республіканським урядом, хоч його осідок у цей хвилині невідомий.

Заява Чемберлена про англійсько-французьку дружбу.

ЛОНДОН. Райтер повідомляє: На запит у палаті посів прем'єр Чемберлен відповів, що по його інформації заява міністра Боніста, зложена 26. січня у французькому парламенті, була така:

„У випадку війни всі британські збройні сили стоятимуть до розпорядженості Франції, так само, як сили Франції до розпорядженості Великої Британії“. Ця заява — підкреслення Чемберлен — є в повній згоді з поглядами британського уряду. Це неможливе — казав далі Чемберлен — прослідити подробиці всі можливі випадки, які можуть статись. Проте почувуюсь до обов'язку заявити, що солідарність інтересів, яка між В. Британією з Францією, є того роду, що всяка загроза життєвих інтересів Франції, з якої боку вона й не походила б, мусить негайно викликати співпрацю В. Британії.

Історія конфлікту та його полагода.

Львів, 6. лютого 1939.

Поважні розбіжності всередині УНДО, такі, які виходили поза межі звичайної і природної різниці поглядів у кожній більшій партійно-політичній організації, виявились десь у подовні 1936 року та вперше проявились прилюдно у грудні 1936, коли то у „Ділі“ появилася низка статей на тему польсько-українських відносин з натеком на українську політичну тактику, статей, які викликали були спротив партійного проводу. Тісно з тією справою в'язалась стаття на переломі 1936 і 1937 року про завдання і характер „Діла“, в якій яскраво підкреслено незалежний поза- і понадпартійний характер нашого часопису з зазначенням окремішності від партійного апарату УНДО. Відома анкета „Діла“ літом 1937 року конфлікт далі поглибила: хоч вона була подумана спершу як ревія всяких можливих голосів про вартість, потребу і практичні висліди дволітніх досвідів т. зв. нормалізаційного періоду, проте внаслідок повної відсутності в анкеті голосів із партійної більшості та анкета мимохіть стала своєрідною політичною акцією з внутрішньо-партійними рефлексамі. А проте на найближчому Народньому Зїзді у січні 1938 не прийшло до розриву: навпаки, перемогло почуття і свідомість спільності тої партійно-політичної ідеології, що її не торкався спір, та свідомість відповідальності за долю партії, яка в житті української нації була завжди чимось багатим і більшим, ніж будь-яка політична партія у демократичній системі. Названий останній Народній Зїзд найшов уперше компроміс між більшістю партії, що її очолював партійний провід, та меншістю, яка творила внутрішньо-партійну опозицію. У чому-ж полягав спір?

Його сутне джерело було у розбіжності в оцінці ситуації, спершу польсько-української, потім подекуди й нашої міжпартійної та внутрішньо-партійної. З різної оцінки випливали різні висновки. Опозиція формулувала їх у двох найголовніших точках: 1) змінена політична ситуація на польсько-українському фронті вимагає змінити українську політичну тактику і 2) змінені політичні обставини кажуть відхилити провід партії від проводу Парламентарної Репрезентації. Компроміс, добутий на Народньому Зїзді полягав у тому, що першу частку опозиції Народній Зїзд взяв під увагу при вирішуванні своєї резолюції про необхідність загострити політичну тактику, — другу вимогу опозиції передав на вирішення нововибраному Центральному Комітетові.

Ця остання справа затяжала на внутрішньому житті партії, а проте не була перешкодою, щоб у загальних питаннях національного значіння партія виступала єдинотайно. Так було з відомою декларацією УНДО з 7. травня м. р. З хвилиною, коли атаки польської преси звернулися проти партійного проводу, як відповідь на них зверху за партійний акт, що з ним солідаризувалась внутрішня опозиція, — і „Діло“ і всі члени внутрішньої опозиції вважали своїм природним обов'язком боронити і декларувати УНДО і партійний провід. Було це тим легше, що ніхто у партії не провадив опозиції з особистих мотивів і не намагався дискредитувати особисто противника. Проявилось це м. і під час останніх соймових виборів.

На жаль, ці вибори не стали нагодою для повного вирівнювання політичних різниць, тільки конфлікт дещо поглибили. Однак і тут розбіжність не була такою непримирно-доктринальною, щоб її не можна було усунути: обидві сторони признавали за собою взаємно деякі поважні річові аргументи, а опозиція рахувалась з ходом і вислідом виборів як із довершеним фактом, з якого слід добувати для нації максимум користей. Зате конфлікт загострився з відомою „Занепо“ з 20. XI м. р., коли то під нею появилася підписи деяких членів внутрішньо-партійної опозиції поруч із підписами провідників інших українських партій, без відома й участі партійної верхівки УНДО. Знову промова голови УНДО й УІР Василя Мудрого у соймі з дня 3. грудня 1938 р. взаємно наблизила членів партії, бо всі з нею солідаризувались.

Таким робом, як бачимо, конфлікт тигнувся поверх два роки, в яких чергувались моменти згладження і загострення. Ми наміслю навели їх, щоб вказати на атмосферу, яка завжди була

потенційно здібна для обох вирішень: або змирнення або розриву. За змирненням завжди промовляло те, що поруч із згаданим зрозумінням провідної ролі УНДО був ще в усіх членів такий сентимент до партії, з якої історією кожний мав зв'язаний кусень власного життя, і в обох партійних крилах перемагав здоровий доосередковий гін.

Тимчасом у широкому світі, у державі і краю йшли події, які не могли проходити без сліду і на ту внутрішньо-партійну атмосферу в УНДО. Обидві сторони здавали собі справу з того, що даліше протягати конфлікт у тому вигляді і такій формі — неможливо. Обидва партійні крила почували себе спутаними, обидва відчували потребу вирішення спору на такий чи інший лад, щоб тільки не паралізувати ним даліше партії та й собі не зав'язувати рук при якійнебудь конструктивно-організаційній партії. Було ясно, що треба або розходитись (і тоді думати, що діяти даліше, щоб не потопати у квітизмі ані кирилицтві) або годитись. Здається, що нема двох людей, які не признали би, що і міжпар. ситуація і польсько-українська дійсність і внутрішньо-українські відносини казали — годитись. Таку спробу започаткував Центральний Комітет УНДО з 26. XII м. р. і та спроба закінчилась успішно.

Подробиці були подані у вчорашньому комунікаті. Підставою порозуміння став однодушний підхід, що розбиття партії у нинішньому моменті — недопускальне. У такому підході є теж на нашу думку найбільше добро загальнонаціонального значіння: це те моральне добро, яким є здоровий інстинкт нації, проявлений у здоровому рішенні політично відповідальних огиниць. Виходячи з такого засадничого засновку внутрішня опозиція рішила, що в нинішньому моменті не є вже річчю найважливішою переводити пер фас ет нефас засаду розділу провідницьких партійних функцій. З другого боку партійна більшість погодилась перевести таку реорганізацію провідних органів партії, щоб та партійна течія, яку представляла опозиція, могла дійсно за все, що в партії діється, відповідати, себто — щоб вона могла мати реальний вплив на хід партійних справ і партійної політики. І ніщо інше, як саме, порозуміння у найважливіших і найбільш

суттєвих справах політики довело до порозуміння в усіх інших точках та дозволило перемогти той намул взаємних жалів, який зібрався за два роки внутрішніх суперечок.

Порозуміння у політичних справах було тому легке і можливе, бо останні події швидко більше наближували й вирівнювали оцінку ситуації всіми членами партії. Очевидно, обидві сторони здають собі справу з того, що до повної однозгідності потрібно співпраці і — чекати. А проте з хвилиною, коли прийнято вислухати співпраці і співвідповідальності, всі внутрішні різниці думок переходять на внутрішній терет партії. Партія виступає суцільно й єдинотайно.

Ми переконані, що так поставлена справа — поставлена правильно. Нема сумнівів, що критика, що її в останніх двох роках провадив „Діло“, не раз може була занадто прискорожена. Вона походила з того, що частина членів партії станула була на становищі, що нема ніякого виходу, як тільки порушувати всю партійну опінію і нею старатися вплинути на деяких партійних справ. Сьогодні той момент відпав, — відпав подвійно, бо відпав його самі ті, що його раніш висували.

Здаємо собі справу, що може не всі члени партії вдоволені заключеним компромісом, але не маємо ніяких сумнівів, що недовдоволення мінімальне число, таке, яке не може і не повинно мати ніякого впливу на дальший розвиток партійних справ. Не маємо теж ніякого сумніву, що загал українського громадянства в країні і на чужині прийме довершений факт з великим задоволенням, стрічаючи його як вислів справжнього українського політичного розуму. Річ тепер тільки у тім, щоб нововибрані партійні установи на новій політичній базі повели таку працю, яка вже у нас певної дійсності доказала спасінність заключеного порозуміння. Віримо, що так буде.

3 польської преси.

Лаври польської політики.

Міркування на тему польської закордонної політики не сходять зі сторінок польської преси. Між іншими консервативний „Час“ (ч. 36 з 5-го лютого ц. р.) вмістив про цю справу статтю п. н. „Коли Німеччина дивиться на захід“. Її автор п. (ім) пише:

„Ще пару тижнів тому весь світ жив у непевності, не знаючи, в якому напрямі звернеться німецька експанзія. Назагал переважала думка, на заході і в нас, що Райх звернеться на схід і південний схід, що змагатиме до того, щоб підпорядкувати собі наддунайський басейн та що візьметься реалізувати відомі українські плани Рокенберга. Не бракувало голосів у західно-європейських державах, які уважали, що такий оборот справи відповідає інтересам західних демократій. Нехай Гітлер заангажується в українську авантюру, то боляки будемо мати спокій — так міркувало дуже багато людей на заході. Цього роду поглядам давала вислів преса, що довго і широко розписувалась про українську справу. Одночасно було досить багато голосів, які висловлювали думку, що західні великодержави повинні перестати цікавитися тією частиною нашого континенту сконцентровуючи свою увагу на своїх колоніальних імперіях. Особливо у Франції було багато тієї думки, що ця держава повинна підлати основний ревізії свої зобов'язання на сході, отже совітський пакт і союзну умову з Польщею.“

Польська політика — каже п. (ім) — крім істотного збігу обставин теж у великій мірі причинилася до того, що всі ті побоювання чи розрахунки виявились безпідставні та що Німеччина зверне свою увагу не на Україну, але на Польщу.

„Бо треба здогадуватися, що Варшава поінформувала Берлін про те, що Польща не всім ходам Райху секундуватиме і що навпаки деякі німецькі ходи можуть трапити на наш рішучий опір. Очевидно, Райх сильніший від Польщі, але рішуче становище навіть слабшого партнера може залишитися без впливу на такі чи інші рішення.“

П. (ім) гадає, що прийняті в Берліні рішення корисні для Польщі. Він рішуче відкидає думку деяких „песимістів“, будучи певним, що тільки тому видвинув догадки змови з Польщею, щоб за ревізією з цих догадок стати від західних держав вільну руку на Схід. Колоніальний постулат — каже п. (ім) — не треба уважати за маневр, але за суттєву вимогу, яку канцлер Гітлер буде зобов'язаний тримувати і може навіть цю справу вирішити.

Але „вже сьогодні ми повинні поставити питання, що буде, як Гітлерові вдасться успішно розіграти колоніальну хитрість, яка витвориться тоді ситуація для Польщі і чи в тому часі також у польсько-німецьких взаєминах не виринуть різкі розбіжності, не можна буде у приятельській співпраці квітнути.“

Тому п. (ім) гадає, що зберігаючи співпрацю з західним сусідом Польща повинна в тому часі, коли вся увага того сусіда звернена на Захід, закріплювати своє становище на Сході.

„Наша дипломатія повинна особливо пильну увагу на Мадридську угоду, на якій вдалася спроба порозуміння між двома сусідами. Так само не можна добути спільну границю з Мадридською угодою. Ці обидві невдачі послабили нашу позицію.“

Тим більше ми повинні подвоїти наші зусилля, щоб відібрати ті втрати. Питання Галикарпатської Русі ввесь час відкрите. Ми, Бек, відповідаючи на парламентаріум інтерпелляцію, признав можливість інтерпелляції Польщі в цій справі. В Будапешті німецькі впливи безсумнівно зросли коштом наших. Але ми маємо там далі, особливо коли йде про настрої громадянства, певні можливості. Про них свідчить м. ін. остання емісіяція мін. Чакі, що дуже рішуче застерігся проти всяких спроб заволодіти польсько-маларську привази. Так само й румунський уряд завжди підкреслює важливість і значіння польсько-румунського союзу.

„Ми переконані, що наша закордонна політика не спічне на лаврах. Випадається, що її передбачення і ходи досі завжди були влучні. Вона зуміла так само використувати всі нагоди, які їй траплялися, щоб розвивати свою активність. Така нагода трапляється тепер. Увага Німеччини звернена на захід. Райхові залежить на добрих взаєминах з Польщею. Ми бажаємо цього самого. Але ніхто не може від нас вимагати, щоб ми не змагали до закріплення та поширення наших впливів, коли наш західний сусід робить це безупинно.“

П. (Ям) не каже, якими шляхами те закріплення та поширення польських впливів повинні піти.

ВЕЛИКА ВЕЧІРКА

„Бандуриста” і „Основи”

15. II. 1939.

Салі „Народнього Дому”

320

Не було кому цього чоловіка заступити. Машина пушена так гарно в рух, зачала тут і там не домагати. Деякі читальні, не чуючи над собою поваги і розгоновому мотору сивобородого інспектора ставали й заснітилися. Зі звіту Головної Управи за 1910. рік бачимо, що 6 читальень „Просвіти” розвивалося дуже гарно, 13 нормально, 13 слабо, 13 упало. У всіх читальнях було членів 1395. Крім того в 1910. році підписано статут на 7 нових читальень, але у життя увести їх не було кому, бо інспектор Духович помер. По його смерті канцелярію філії вів молоденький студент прав Лесь Ріпещий рівнож даром. Однак не зважаючи на велику охоту в нього до народньої роботи, як молода людина, без життєвого досвіду, без поваги, яку має старий інспектор у селяни, не міг селянам так заїмпувати, як бл. п. Духович.

В тім часі д-ра Стахуру вибрано також головою „Руської Бесіди”, в якій розбудив товариське життя. В 1911. р. відсвяткувала філія заходами д-ра Стахури незвичайно торжественно 50-ліття генія України Тараса Шевченка. Філія уладила в тім році також перший крамарський курс і тоді ж Стахура відновив деякі упавші читальні, оснував нових 8 та злострував 15 читальень. Якраз у тому році дістав він до праці у філії Василя Окуні-Бережанського, суголого радника, що недавно прийшов до Самбора з великим досвідом у праці над народом, бо вийшов зі школи д-р Ев. Олесницького у Стрию.

З нагоди Шашкевичівського ювілею вголосив Стахура виклади про значіння ідеї Шашкевича в 34 громадах і в Самборі, при співучасті інших українських товариств та 10.000 народу! Читальень у 1912. році було вже 57 і 6 „in statu nascendi”. В тім році зібрано перший раз на дар „Просвіти” 48 корон 60 сот. Це був наслідок факту, що в самбірському повіті було вже 16 активних священників і 48 учителів народоуців.

В черговому році на загальних зборах філії „Просвіти” вибрано заступником голови о. Володимира Петрика, пароху Бабини, знаного на полі народньої освіти робітника в Комарнищині. На тих зборах анулили на порядок дня деякі дуже прикрі справи, як от з заложенням другої читальні в Берегах на візі станиці славівської „Єдності”. Відтак 19. V. відбулися поновні збори самбірських членів „Просвіти”, зложені з самої інтелігенції, для успішної праці в повіті. На тих зборах обговорено багато справ і ухвалено багато висновків.

Всі ті прекрасні висновки ухвалені одноголосно, з чого дуже тішиться голова філії д-р Стахура, усміхався і кивав головою, бо не вірив у виконання тих постулатів, які зібрані — в більшості ц. к. урядовці ухвалили. Відтак сам від себе написав для б. X. 1912. р. до Головного Відділу „Просвіти” листом, в якому дораджував, щоб так само, як у Головному Відділі передано реформу у філіях, віддаючи роботу в руки платного персоналу. „Тут — писав д-р Стахура — не допоможуть ніякі листи, ніякі поучення народу, ніякі прикази. Як довго не маємо платної людини, для котрої приказ згорти й не сповнювати свого завдання. Це найбільше бачимо чейже по наших фінансових установах, що всюди гарно розвинулися, лиш на тія підставі, що мають платний персонал, котрий і інтереси власні і для інституції і для себе шире працює. Самбірська філія „Просвіти” не є найгірша, але я не можу мати налії, щоб ми здобули 500 членів! Сьогодні з місцевою інтелігенцією і священниками, не маємо 200 членів не 21 роках праці! Замітне при тім, що ніяк не можна здлати для „Просвіти” наше жіноцтво! Щодо наших проєктів і висновків, які Відділом під розвагу віддали, то децю з того робиться. Я з своєї сторони, як голова філії, справу просвітну як свій обов'язок беру дуже на серце, я рахую, би щось зробити та лишити по собі слід цієї праці. Чую, що до сильної волі треба б іт. чогось більше, от наприклад більше власні і меткової форми, котра не казала би мені оглядатися на те, що „Просвіта” сама може призначити. Але це вже не в мой силі, а в силі того народу, серед котрого я працюю, а ко-

ВІСТІ З БУКОВИНИ.

ЗАЯВА П. К. КРАКАЛІ.

„Нижче підписаний Константин Кракалі, був президент української хліборобської партії в Румунії, кількаротний посол до рум. парламенту, прийнявши до відома заяву п. міністра Адріана Калінеску в справі меншостей, має за честь доголосити свій вступ до „Фронту Національного Відродження”. Вся моя дотепершня політична діяльність опиралася на тісній співпраці з румунською нацією і ширій лояльності суверені Румунії та „Фронту” як такого.“

„Фронт Національного Відродження” — це ек. тоталітарна націоналістична організація. П. К. Кракалі був до війни народнім учителем. По війні вступив до політики і був послом від націоналістичної партії. В 1923. р. соціялісти вислали його з своєї партії. Тоді вступив він до румунських націонал-цараністів. Там перебував до 1931. р. Через суперечку за посольський мандат вступив. Кандидував від неіснуючої української хліборобської партії. В 1932. р. при парламентарних виборах у чернівецькому повіті здобув 75.000 виборців аж 617 голосів. Однак рум. уряд таки посилав його як „президента української хліборобської партії” на міжнародні жінкині конгреси, щоб він там виступав по правній українській делегації. Свій часопис „Хліборобську Правду” давав Кракалі до розв'язання кожній рум. партії, щоб вносити

роздор між українців. Тепр він член румунського „Фронту Національного Відродження”.

СЕКТИ ПОШИРЮЮТЬСЯ.

Поліція м. Хотиня заарештувала і відставила до воєнного суду в Чернівцях студента Льва Катарчука і 7 селян за те, що проводили у своїх селах святинам секти інокентистів (основник: київський чернець Інокентій).

На допиті перед слідчим воєнного суду вони заявили, що секти поширюються тому, бо селяни не розуміють румунської мови, в якій правиться у всіх наших церквах. Також чужі священники не мають і не можуть мати ніякого впливу на народ.

ЗА ПЕРЕХІД КОРДОНУ.

Воєнний суд у Чернівцях засудив 23-літнього Володимира Балицького з Нової Ушиці, на 1 місяць в'язниці за недозволений перехід границі з України до Басарабії.

Балицький зізнав, що він працював як машиніст в одній установі Н. Ушиці. Перед роком його батька застали до Перму. Тоді й сина звільнили зі служби та кривдили на кожному кроці. Не находячи змоги прожитку, перейшов до Басарабії, де має родину. Румунська влада тримала його 5 місяців у слідчій в'язниці, щоб перконатися, чи він не шпів або агітатор.

В. Цецин.

З громадянської діяльності д-ра Данила Стахури в Самбірщині.

Д-р СТАХУРА ПОСЛОМ ДО ВІДЕНЬСЬКОГО ПАРЛЯМЕНТУ. — ОРГАНІЗАЦІЙНЕ ПОЛОЖЕННЯ У ПОВІТІ.

За національне освіднення Самбірщини, на виконання праці над народом „Краєвий Народний Комітет” поставив д-ра Данила Стахуру кандидатом на посла до віденського парламенту в 1907. році у виборчій окрузі Ярослав-Чисина, звідки він вийшов послом.

Не зважаючи на виконання обов'язків посла в веденні адвокатської канцелярії, д-р Стахура не занедбував народньої роботи, яка рішуче поглиблювалася і винагала шораз більше рух до праці. Ідейні його помічники як: інспектор Духович, учитель Сілезький ширю його допомагали. Інспектор Духович зобов'язався у кожний четвер як торговий день урядував в канцелярії філії „Просвіти” цілий день безкоштовно, для удержання контакту з читальнями, місцевими народними комітетами і взагалі з культурним духом на селі.

тивний Банк”, якому рівнож у вільних хвиликах помагав дещо професор Степан Волянський. Ця селянська каса причинилася багато до поправки селянських господарств, неодній людині прийшла в тяжких хвилинах життя в поміч, неодного українського рільника порятувала в тяжкій біді — а це головна заслуга д-ра Данила Стахури. Він примістив цю касу у своїм домі даром, щоб тільки станула на ноги, могла розвинутися і сповнювала своє завдання.

В 1908. році д-р Стахура приложив рух, що самбірська філія „Просвіти” відсвяткувала дуже торжественно 40-літній ювілей цього товариства. В 1909. році д-р Стахура спонукав о. Ник. Боберського, пароху Ваневич, як знаменитого господаря-практика, щоб він знявся оснуванням філії „Сільського Господаря”. Його канцелярія і невиспущі помічники у громадській культурній праці Духович і Фр. Сілезький виготовили потрібні до цього документи і справа пішла в рух. Провід філії „Сільського Господаря” спочивав рівнож на голові д-ра Стахури, хоча від головодства у цьому Товаристві відказався, а вложив його в руки доброго господаря о. Боберського. Щоб і тут тримати живчик цього товариства у своїх руках, дав вибратися заведений до відділу та дав товариству рівнож приміщення у своїй хаті.

Роки 1908, 1909, 1910, були роками найбільшої і найпліднішої культурної праці. При істнующих читальних закладах д-р Стахура при помочі Духовича і Сілезького ріжні торговельні спілки, каси, крамниці, як у Корналевичах, Луці, Білинці, Черхані, Лукавці, Берегах, Бабині, Кульчицях, Ступинці, Чуклі, Бережаниці, Корничах, Пилипцях. Те-господинах, Викотах, Сидім. Однак інспектор Духович, як старший чоловік у 1909. році захворів і в короткім часі помер. Стахури забракло зараз правої руки, бо ган часто сидів у Відні, Фр. Сілезький лишнував каси, проф. Біленький, лавитий у школі й у двох інших товариствах не міг допомагати.

ПОРУЧАЮ ПАНЯМ ОНДУЛЯЦІЮ

Приміт, кожен та зацікавлений, фа. бувають жодес на всі члени — Залиши спеціаліст жіночих зач.ком

1-й РОМАН РУТОВСЬКОГО 2. (в браці) Ч. 288

Щоб прийти нашому народові також з матеріальною допомогою, заложив Стахура в Самборі зацікавлену касу під назвою „Народний Банк” сперу на удахах членів, на дрібній ошадній сальдоні українських одиш, на вкладках тих патріотів, і також на виданні невеликого кредиту в українських центрах у Луці, Душіві тієї каси був Франц Сілезький. Він укладав по повіті, збирав дрібні ошадно-сті, збирав селянство гасло „свій до свого по собі” фонд на будову домівки для української каси. Він спонукаризував ідею української каси, яка шні в Самборі гарно розвивалася під назвою „Український Коопера-

трий не хоче мені зі своєї сторони допомагати.

В тім самім році на засіданнях Виділу філії д-р Стахура порушив справу посилення на-
тинх сільських дівчат до школи господинь, яку
централь організувала в Угерцях Винявських.

На загальних зборах філії в тому році бу-
ла дуже жива, а заразом бурхлива дискусія у
справі тов. „Відродження“, яку реферував мо-
лодий студент Степан Ріпещкий, закинувши
духовенству, що не попірає „Відродження“ і
не причинюється до поширення тверезости.
Проти цього заперечували прихильні священ-
ники і остаточно ціла справа „Відродження“
скінчилась нічим. До Головного Виділу писав
Стахура ось як:

„Загальна гадка така, що люди горівки і
тільки цілком відречися не хотять, але проти
пийнства в народі всі виступати будуть... Духо-
венство надто вражливе на слово критика, а
академічна молодь нарочно у своїх висказах
пресвоює духовенство і викликає бучу на збо-
рах. Селяни знову сидять тихо, лише слухають:
що то з того виjde і до самого кінця не виска-
зуть своєї думки так, що з їхньої поведінки
не можна пізнати, чи вони за духовенством чи
проти... З їх поведінки тяжко пізнати, чи сам-
бірське селянство радикальне, чи національно-
демократичне. А коли священники виступали
різко проти академічної молоді, селяни їх не
оспірали.“

Іван Филипчак.

(Докінчення буде).

Початки українського музейництва у Станиславові

В останніх роках Станиславщина відчу-
вала сильно брак культурного осередка, що
зберігав би скарби нашої культури та старови-
ни на зразок інших галицьких музеїв. І хоча
думка оснувати обласний музей була у Стани-
славові не нова, то щойно розкопи 1937 року
в княжому городі старого Галича її заактуалі-
зували.

В жовтні 1937 року основано при філії
Т-ва „Просвіта“ у Станиславові Музейну Сек-
цію для збирання та зберігання пам'яток рідної
культури у Станиславщині. Ця секція під
управою д-ра Я. Хмільовського при допомозі
громадянства та фінансових установ Станисла-
вова цілий рік вела підготовчу працю. В одній
кімнаті в домі Рідної Школи збирала пред-
мети-експонати з ділянок археології, етногра-
фії, церковного мистецтва та національно-
культурного життя Станиславщини. До 18.
листопада 1938 інвентаризовано 978 предме-
тів. Придбано інвентар (шафи, габльоти, сто-
ли) та наладноно як слід музейну працю. За
одній рік Музейна Секція мала 983.91 зол. при-
ходу, на який зложилися: щомісячні жертви
громадянства, фінансових установ та позички.
Розходів було 890.47 зол. Пішли вони на ін-
вентар, чини за кімнату, зворот довгу та ви-
датки, зв'язані з музейною працею.

В другому році свого існування Музейна
Секція бажає відкрити музей для відвідин гро-
мадянства. Для цього мусить знайти відповідні
приміщення. Місячні жертви не перевища-
ють суми 40 зол. Тому Управа звертається з
закликом до всього громадянства Станислав-
щини вступати в члени Музейної Секції та під-
помагати грошевиими щомісячними жертвами і
збіркою експонатів почате культурне діло.

Жертводавцями експонатів були досі Ва-
П.: д-р Я. Хмільовський, д-р В. Пашицький, Н.
Яворська, радн. інж. В. Дутка, В. Чоботар, М.
Гавдяк, А. Андрохівич, м-р Адамська, М. Лип-
кий, О. Залеський, Д. Лісакевич, В. Пеліх Ю.
Чайківський, А. Ульявський, музей державної
гімназії з українською мовою навчання, Союз
Українок, Т-во „Станислав Боні“, Музей „Бол-
ківщина“ у Самборі, О. Скоробогатий з Зави-
рки, о. Майковський з Голоскова, д-р Я. Пастер-
нак зі Львова, С. Ткачівський з Викторова, Я.
Рапалюк з Пшеничник та інші.

Управа видрукувала два пораднично-на-
сестонарі: що збирати для історично-культурно-
го та етнографічного відділу і розклав їх у
першу чергу до нашого патріотичного духов-
ства й учительства. Управа має надію, що в
кожному селі та містечку знайдеться ще нео-
дні цінний предмет, що його треба було б збе-
регти в музею тієї області, в якій дотичне село
чи містечко знаходиться. Коли сусідні обласні
музеї в Стрию та Коломиї бажали б представ-
ити повний образ культурного життя Болківщи-
ни та Гудульщини, то обласний музей Стани-
славщини охоплює простір Горганів, частини
Покуття та частини Поділля на лівому березі
Дністра. В осередку зацікавлення станисла-
вської Музейної Секції лежить таким чином
простір лімницько-бистрицького Підгір'я Гор-
ганів, станиславської кітловини, частини Опі-
лля, себто простір, який колись був осередком
Галицько-Волинської Держави та який стрим
розмірно найбільше пам'яток минулого.

Сама гарна ціль та ідейна праця Музейної
Секції заслуговують на підтримку. Надіємось,
що заклик секції стрінеться з повним зрозу-
м'ям українського громадянства. Ф. П.

Склад нового югославянського уряду.

В Білгороді повстав новий уряд у такому
складі: прем'єр і міністр внутрішніх справ: Д.
Цветкович; шляхи: М. Спаго; війна: ген. М. Не-
дич; закордонні справи: Ц. Маркович; освіта: С.
Чіріч; справедливість: В. Ружич; рільництво: М.
Бехліч; публ. роботи: М. Крек; скарб: В. Джу-

річ; ліси й поштова: Л. Пантіч; здоров'я: М.
Раякович; фізичне виховання: Д. Чехович;
торговля і промисла: Е. Томіч; пошта: І. Ада-
маркович; без теки: Дж. Куленович, А. Ма-
сторович, Ф. Сной, Б. Міліуш.

„Я приїхав до Бургосу, щоб поінформуватися про наміри ген. Франка“.

Лаконічна заява сенатора Берара.

Сен. Берар заявив представникові Аваса в
Бургосі: Я приїхав у інформаційній місії; маю
навязати відповідні контакти, щоб поінформу-
вати французький уряд. Більше нічого не мо-
жу сказати. Я приїхав не дискутувати, лише ві-

брати інформації для міністра Бонне про на-
міри ген. Франка.

Сен. Берар ствердив, що його приїзд в
Бургосі дуже ввічливо та заявив, що дата йо-
го повороту до Парижа ще не устійнена.

ІГОР ЗІНИЧ.

Школярська любов.

(Докінчення.)

Врешті пішов. Пішов окружними стежками,
щоби переходити коло колиби, ніби вертаючись
з бору. Але і тут мав я лека. Дівчина була саме
під бором. Загнала туди з візцями. Побачила
мене адалека. Вимахуючи топірцем, кликала:

— А гов, а гей! Ігор, школярику, а йди
сюди. Маю щось для тебе.

Бажання бачити її, любоватися її вродою
було сильніше, ніж мої гордоші. Я й став поволі
підходити.

— А йдиж боріш! Тягнеш ноги, як який
хирляк. Ха, ха, ха! — кричала, захолячись від
сміху.

Я хотів завернути. Але вона була вже при
мені. Під ніс тишнула мені трубку з допучового
листа, повну покрасник, зрілх суніць.

— То лав тебе я назбирала.

— А відиж-ж ти знала, що я тут буду.

— Ще би ні. Відколи я вже виджу тебе як
кодавеш по горбі.

Я прикусив губи. Лють на себе самого, а і
на неї розлизала груди.

— Чому не ти? Таких маршівців у школах
ади не дають.

Я мовчав. Мовчки став коптати суніцю за
суніцею.

— Чого ти такий налутий? Навіть Салавейку
не сказав, як наладив.

Я вже не стерпів.

3

— Дівче, що ти хочеш від мене? Я до тебе
з серцем, а ти або глумишся або ганьбиш.

— Ова! Вже й зобидився?

— Якже-ж не обиджати? Я хочу тебе по-
цілувати а ти „Іди, іди вже“ кажеш. „Нема коли
цілуватися“. Чи тобі не жаль?

— Ой, дурний-же ти, школярику, дурний.
Чи ти видів, щоби наш легіон та зобиджався,
як дівчина йому каже „Іди від мене“? Та він
тоді як схопить, як стисне її руками ніби клі-
щами, як пригорне до груди, то аж серце грає.
А ти зобидився та й пішов. Ба, коби лиш пі-
шов, а то ще й цілий тиждень бокує. Школа,
що такий ладний з тебе парень. — Ніж маєш?
Сідай ось тут коло мене та скінчи вже раз пи-
сати.

Сіла, сіпнула мене за рукав. Я впав, впав
в її обійми.

Вечоріло, як ми стамілися від пестошів.
Схопилася, сиснула різко на ніці. Побрав-
шись за руки, ми ішли ід колиби, а за нами бі-
гло побілюючи стало білих та чорних тварин.
Того дня скінчив а і підлис.

Три дні а черги я ходив ід колиби — до
дівчини. Три вечорі клав ватру, а моя душа
співала гими радощів і щастя.

Та третнього вечора дівчина наче зміни-
лася. Горнула до мене, пестилася, цілувала, але
у всьому видно було якусь нехить. При про-
щанні обняла мене кріпко, вицїлувала і ніби
жартуючи, заспівала:

Школярику мій ти любий,
Легіоні маленький
Не знаєш ти ще любити,
Бо ще молоденький...

— Так, так — додала. — Наші легіон-
кажуть дівчата — не так люблять, не так ха-
вають.

В мене ніби грім ударив. Я хотів щось ка-
зати, але дівчина шезла вже в колибі.

Збентежений вертався я до дому. Я зроз-
мів дівчину. Вона, як дитина природи, мала
лиш одну любов, — а не любов, що складає
на жертвеннику все. Але в мене не було такої
звжитися на те, про що я тільки мріяв.

За кілька днів а покинув гори. Та халде-
их, а чув, що там при колибі, там коло тої ко-
либи дівчини добра частина моєї душі
лишилася.

Минули два роки. При кінці серпня заїхав
мене доля вдруге там, де я побував до мату-
ри. Найперше я зайшов до священника. Там мав
багато знайомих. Час проходив серед веселої
гутірки. Я стояв при вікні і жартував з якою-
гінмазисткою. Нараз а почув крик „оо“, а
ним бренькіт скла. Я оглянувся. На землі ле-
жало кава, побите начиння, а над ним мала
жінка. За хвилину вона зникла разом з ка-
вою. Це-ж... Олена, лиш на голові їй
оставив. Це-ж... Олена, лиш на голові їй
лодицька хустка. Дещо схильований а до-
рейшов до другої кімнати. Мій веселий настрій
шез.

Пізно вечором я вертався доми. Проходячи
побіч саду приходства, а почув несподівано:

— Ігорку!

Це була Олена. Я вже знав, що вона
міжним. Я повівся знову так само, як за зоро-
разом. Пробурмотів щось і за кілька хви-
лину гори. Та тоді вже рішив більше ні
ме місце не вертатися.

Вісти з Карпатської України.

РОЗБУДОВА КАРПАТОУКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ.

Як подає КУП, у Хусті почне виходити культурно-освітній місячник „Голоси“ під редакцією Івана Романа.

БОРЕЦЬ ЗА ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ НА КАНДИДАТСЬКІЙ ЛИСТІ УНО.

Під таким наголовком містить офіційно УНО листування з чоловічим кандидатом листи УНО Тушом, який висловлює переконання, що ворогом передвиборчої агітації не матиме ніякого успіху серед православного населення Карпатської України, бо про його інтереси найліпше знає УНО. Часопис подає короткий життєпис Туша, з якого довідуємося, що цей кандидат на посаду — це визначний православний діяч, який поважно заслужився для православних церков, м. ін. будовою церков.

ВІДГУК СЛОВАЦЬКОЇ КОНСКРИПЦІ.

„Наш Вісник Табляк“ — „Наш Фраг Прес-“ повідомляє, що Українська Народна Рада в Хусті вислала до словацького уряду меморіал у справі перепису населення в Словаччині. В цьому меморіалі звертає вона увагу між іншим на те, що цей перепис викazuje на 19.000 українців менше, навіть як перепис із 1931. р.

ПЕРЕДВИБОРЧІ ВІДА.

В неділю 5. ц. м. відбулися передвиборчі виступи в таких 51 селах Карпатської України: Ясній (промовляв Іван Рогач), Рахів (д-р Мих.

Гупаловський), Богдан (Василь Клемпуш), В. Бичків (Євген Шерет), В. Апша (о. Юрій Станіслав), Дубове і Терново (М. Марущак), Нересниця і Широкий Луг (Василь Шобей), Колодівка і Снігів (д-р Степан Росоха), Волове і Майдан (Юрій Пазуханіч), Довге і Білки (Августин Штефан), В. Раковець і В. Шард (Іван Ігнашко), Н. Верещи і Воловець (Степан Капчурак), Свалява і Чинадіве (Федір Ревай) Іршава і В. Комята (Дмитро Німчук), Севлюш і Рокосів (д-р М. Брашайко), Залуж і Доробратово (д-р Юлія Брашайко), Горонда і Страбичево (о. Кирило Федеш), В. Лучки і Кальник (Івж. Леонід Романюк), Лохово (Петро Попович), Перечин і Доманивці (д-р В. Комаринський), Порошків і Тура Ремета (д-р М. Різдорф), Середнє Худіново (Андрій Ворон), В. Копаня (Микола Мандлюк), Р. Кошаровці (Іван Перевузік), Н. Студений і Келечин (о. Ададльберт Довбак), Н. Апша і С. Солотвина (Майш Григорій), Тячова, Солотв. Копальні (д-р Мілош Дрбал), Н. Коропець (Антін Ольдофреді), Жданьово і Тура Поляна (Іван Гріга), вкінці Ставне й Ужок.

ПОСПІШНІ ПОЇЗДИ ЯСІНЯ—ХУСТ—ПРАГА.

„Мадярське Телеграфічне Бюро“ повідомляє, що згідно з умовою, залізничний рух на лінії з Комятич і Ужгороду буде відновлений 7. ц. м., на лінії з Батьова й Мукачеве 5. ц. м.

Перший поспішний поїзд на лінії Ясін—Хуст—Прага виїде з Праги 10. ц. м., з Ясін 11. ц. м.

ПАТ про Карпатську Україну.

ВИМІНА ВІЗНІВ З МАДЯРСЬКОЮ.

До Ужгороду приїхало двох „карпатору-“: о. Кабачи (може Кабачий?) зі Середнього та управитель школи Дороз (може Дорош?) також зі Середнього.

Суд у Вел. Березні засудив їх на 2 роки в'язниці за збірну декларацію з домаганням прилучити Середнє до Мадярщини — тепер вони звільнені на волю при виміні в'язнів.

ЕСТАРГАЗІ ПРОТЕСТУЄ.

Як подає „Прагер Табляк“, провідник мадярської меншини гр. Естаргазі вислав до карпатоукраїнського уряду та до президії праського парламенту гострий протест проти того, що до виборів з Карпатської України не допущено мадярської листи.

ШИРИТЬ НАШ ЧАСОПИС!

Переслідування робітників у копальнях Донбасу.

„Звєстія“ з 27. І. пишуть: „Комбінат Ста-“ вугільний закінчив рік недовільно. Річний план не виконано на 9,8 прц. Лихом виробництва була заперда дисципліни. За минулий рік на шахтах комбінату було 12.290 випадків неприємностей на роботі робітників та керманців. Провід підприємства не проводив боротьби проти дезорганізаторів виробництва. Комбінат „Сталінголь“ передав судовим органам матеріал для притягнення до суду багатьох об-“ рошків прогульників... Партия, уряд і самий Союз зробили все, для успішнішої праці Дон-“

басу...“ А коли вона всеж зовсім не успішна, то московський уряд інших засобів як терор проти робітників та службовців не має. Але як видно з повідомлень самої совітської преси, терор також помагає небагато; до того ж робітники відповідають по деяких підприємствах також терором проти найбільш знанави-“ джених управителів. Цякий тигар боротьби проти робітників намагається управа перевалити на майстрів та десятників, які опинилися наслідком цього в дуже тяжкій становищі по-“ між терором згори та адолю. (Офінор.)

Совіти вилюднуються.

Новий всесовітський перепис населення преис московському урядові нову несподіванку, бо комісії сконстатували, що в багатьох районах значна кількість сел стоить пустками. Як наприклад в районі Смоленська в одній лише окрузі, яка має до пів мільона населення, розглядали знайшли 336 сел зазначених в листах населення, де не було ні одного мешканця. Поляки цю вістку „Звєстія“ переконують своїх читачів, що це явище є ознакою збіль-

шення культурності населення, яке не вдово-“ лється вже життям по малих селах та хуторах, а переноситься ближче до міст, щоб бра-“ ти участь в культурнім житті. Все таки автор статті мусить признати, що це „піднесення культурності“ відбитися але на хліборобстві, та що культура лину, якою здавна славилася Смоленщина, цілком занепадає. Більш правдо-“ подібним є, що сільське населення втікає від злиднів та сваволі совітських урядовців.

Еспанський червоний уряд виїхав з Каталонії до Франції.

В понеділок в год. 3.45 переїхав французький кордон прем. Негрін та міністри: Т. Біль-“ у, С. Бляшко, Г. Пена і П. Льюе. Вони приїхали з-мз самоходами, з яких і був подірав-“ лий куляний; ескортують їх військовий відділ, дуже добре озброєний. Ескорта не дозволила французьким роззброїти себе, лиш вернулася до Каталонії.

Прем. Негрін заявив одному журналістові, що уряд приготувався до переїзду до середу-“ щої. Еспанії. Зате він не дав відповіди на пита-“ ння, який буде новий осідок уряду: Валенсія, Мурсія чи Картахена.

РОЗЛОМ МІЖ ПРЕМ'ЄРОМ ТА ПРЕЗИДЕНТОМ ЧЕРВОНОЇ ЕСПАНІЇ?

През. Асаня, Компаніс та Агіра (голова ав-“ тсьомного баскійського уряду) приїхали до Парижа. Як говорять між еспанськими політи-“ ками в Парижі, вони розходяться в поглядах з прем. Негріном, бо домагалися скорого по-“ кінчення війни. Зате Негрін хоче даальше вою-“ вати — підтримує його кілька міністрів, вищі старшини та деякі робітничі організації.

Організаційний правильник УНО.

ПРАВА Й ОБОВ'ЯЗКИ ЧЛЕНІВ.

КУП подає зміст організаційного правиль-“ ника УНО. З нього довідуємося, що членами УНО може стати кожний українець та украї-“ нка. Члени мають право й обов'язок брати участь у сходинах місцевої організації. Вони є обо-“ в'язані також працювати в українських куль-“ турно-освітніх установах. Член УНО не може належати до ніякої іншої партії. Платити чи без корисну працю в різних установах може член приймати лиш за дозволом партійного про-“ воду.

ОРГАНІЗАЦІЯ.

Осідком місцевої організації може бути кожна місцевість, осідком окружного проводу — осередок політичної округи, в якій є хочаб 3 місцеві організації, осідком головного про-“ воду є місто Хуст.

Провідника місцевої організації іменує о-“ кружний провідник; інших членів проводу (за-“ ступника провідника, секретаря, скарбника і двох ревізорів) на внесок місцевого про-“ відника.

Голова УНО іменує окружного провідника, на внесок цього останнього — заступника про-“ відника, секретаря, скарбника, референта про-“ паганди та двох ревізорів.

Центральну владу УНО становить голова, заступник голови (кожночасний голова і за-“ ступник голови УНР) та провід, зложений з 21 членів. Голова іменує провідника, його за-“ ступника, генерального секретаря, відповідаль-“ ного редактора партійного органу, скарбника, шефа пропаганди та двох контролорів. Є це президія УНО.

Українські кооперативи всяких родів, еко-“ номічні товариства і підприємства! Призначу-“ те і пересилайте безплатно з своїх річ-“ них білянів відповідні квоти на потреби Рід-“ ної Школи!

Висліди самоуправних виборів.

Як подає ПАТ, вибори до міської ради в Тернополі, що відбулися в неділю, дали такий вислід: поляки 21 (ОЗН 16, безпартійні 2, Стройніцтво Народове 1, ППС 2), УНДО 3, жиди 8. Фреквенція виборців 68 прц.

Скалат: Поляки 9 (ОЗН 7, безпартійні про-“ урядові 1, безпартійні 1); жиди 5 (сіоністи 1, ортодокси 2, безпартійні проурядові 1, Хітах-“ дут 1), „старорусини“ 2. Фреквенція виборців 96%.

Півволочиська. Поляки 7 (ОЗН 6), жиди 4 (сіоністи 3, ортодокси 1). УНДО 1.

Буськ. ОЗН 10. Сіоністи 4. УНДО 2. Фре-“ квенція виборців 80%.

Здоровий прояв.

ХУ. ВІНАЗ.

Крім поспішних місцевих виборів до школи самостійно з нагоди Різдва Христового на коледі Рідної Школи (в золотий) оті ВІЛ: Кружок Р. III. Про-“ ди 88, Марія Адольф Варшава 25, Борис Микола Вар-“ шавка 10, Окружний Відділ ВПУВ Солотвина 17.80, Яр-“ мохотух Влас Воротиш 6, Лутка 15, д-р Серго Ми-“ хайло Бродів 10, Малайшій Олекс Будзислав 3, Голо-“ венська Марія Острів Великоросійський 5, Ткачук Яро-“ слав Чамерини 2, кооп. „Народній Дім“ Товсте 4, Ма-“ рія Володимир Сіва Війницька 5, Мартинів Іван Миколай в/Діа 1, Леванів Олександр Колдоби 3, Вуєт Павло Катівка 1, Кружок Р. III. Костянти 2.30, Ковальчук Петро Лежислав 2, Корниський М. Гро-“ мадівці 2, кредитова кооп. „Гарбат“ Млина 6, Львова 15, Сірий Михайло Пономір 5, Ульянівська Софія Пула-“ ви 3, Мажутова Меліція Пулави 2, Голєць Володимир Пулави 2, Вонк Ілля Вонкова 4, кредитова кооп. „Осла-“ на“ Загірє 4, Сіонка 17.20, „Вісник Північ Будзислав 6, Сіонка 20, д-р Вандушев Г. Варж 2, кооп. „Надія“ Хоробрів 6, Сіонка 10, Кіжаль Оттілья Побувант 2, кооп. „Львів“ Дилетний 6, Мостислав 3, Пів. Сова Круж-“ ків Р. III. Жидівці 100, кооп. „Даймоніт“ Радзівці 6, Прогобівці 2, Чинадіве Кирило Воневці 21, Мажура Богдан Борислав 3, д-р С. Шмільгельський Горлані 6, Костянтин Володимир Станіслав 5, Батинський Ро-“ ман Кісметів 6, Колдобишівці 4, Костян Юрій Гута Північківці 6, Лодзі 5, Басараба І. Тороки 3, Мажу-“ шевський Петро Суха 10, кооп. „Світність“ Лемківці 4, Сіонка 10, кооп. „Світність“ Копилки 6, Вбаража 10.80, кооп. „Сіон“ Копилки 6, Бродів 5, члп. „Промітні“ Суходіл 6, Вбара (зайвий пенсір) 3.04, пр. члп. підкомі-“ сарський уряд департаменту Поніва 14, кооп. „Зроста“ Остра Рода 6, Самбора 3. (Продовження буде)

Кожна церква, кооператива, читальня чи інша інша установа повинна стати чле-“ ном Рідної Школи. Річна членська акаладка для членів 10 зол. Випускатися до привласненого членів РШ, в де його нема, то просто до Го-“ лави Обороони Львова 12.

Врочисте засідання сойму.

ВАРШАВА. ПАТ. Маршал Маковський скликав пленарне засідання сойму на день 10. лютого п. р. (п'ятниця), год. 11. ранку. Комунікат, що його розіслали послам, сповіщає м. і., що засідання у дні 10. п. м., тобто у 20-ті роко-

вини відкриття законодавчого сойму начальником держави Гіосифом Пласудським, носитиме врочистий характер і буде на ньому присутній президент Польщі та польський маршал.

— 0 —

Нема легіону в Карпатській Україні.

КУП. Командант чеського війська в Карпатській Україні заявив, що на території Карпатської України нема ніякого легіону, що загрожував би сусіднім державам. Навіть Карпатська Січ

не є організацією, що мала би якінебудь агресивні наміри супроти сусідів. Її завдання — внутрішня охорона держави.

— 0 —

Японські полеміки проти великодержав.

Токіо. В японських політичних колах впевняють, що токійське міністерство закорд. справ пишло небагатою відповідь на ноту Франції, В. Британії та Злучених Держав у справі проблеми „відкритих дверей“ у Китаю. В цій ноті японський уряд має підтвердити констатувати новий лад у Китаю і заявити, що не думє обмежувати прав інших великодержав у Китаю, проте стверджує, що вони всетаки мусять у дечому поступитись в інтересі забезпечення національної оборони та господарської самоуправи Китаю. В цій ноті японський уряд

відкине французько-британсько-американське обвинувачення, наче б Японія знасилувала міжнародні договори і пригадає, що його акція в Китаю спричинила констатувати боронитись перед провокаціями Куомінтану.

ВБИЛИ ЯПОНОФІЛЬСЬКОГО КИТАЙЦЯ.

ШАНГАЙ. Невідомі справці вбили вчора в Шангаю революверовими вистрілами редактора часопису „Шумо“ Хієнгуа, що одночасно виконував у штабі японської армії цензорські обов'язки китайської преси.

З палестинського революційного китла.

Єрусалим. Останньої ночі дійшло в Палестині до низки нових подій. На дорогах Яффа-Єрусалим і Наблус-Єрусалим острілювали британські стежі у хвилині, коли військо й поліція змашерували до арабського села Квабутуя в окрузі Самарії. Виявився бій, в якому загинуло

двох арабів. У часі трусу в селі Сгуеба арештовано 20 осіб. Урядово повідомляють, що палестинську прикордонну стійку острілювали минулої ночі з сирійської території, причому загинув один жидівський допоміжний поліцай.

— 0 —

Кінець червоної Еспанії.

АЗАНЯ СКЛАДАЄ УРЯД ПРЕЗИДЕНТА.

Всупереч становищу прем'єра Негріна, мін. закорд. справ Дель Вайо, мін. фінансів та віце-міністр війни решта членів барселонського уряду заявляла за припиненням війни хочби це мало навіть статися коштом капітуляції. Імовірність такого становища підтверджує факт, що президент еспанської республіки Азана, який минулої ночі перейшов французьку границю, має приїхати до Парижа. Це означає, що він рішиться скласти уряд президента еспанської республіки.

ЧЕРВОНА ДИРЕКТОРІЯ?

Ген. Міха, командант оборони Мадриду, що крім цього має у своїх руках військову і цивільну владу на просторі, що досі залишився ще під владою червоних, має — як ходять чутки — намір створити на місці барселонського уряду, який фактично вже не існує, директорію республіканської оборони, що продовжувала би боротьбу. Головою тієї директорії стає би сам ген. Міха.

ДО ФРАНЦУЗЬКОГО КОРДОНУ.

Військо ген. Франка наблизилось до кордону Франції. Останки червоної армії не пробують

вже навіть боронити своїх позицій і без найменшого спротиву відступають до французького кордону. В понеділок почалася евакуація одного з останніх більших міст на території, що її займають червоні, Пігуердо. Це місто червоні віддають мабуть без бою.

КЛОПІТ ФРАНЦІ З УТІКАЧАМИ.

Французька влада підкреслює дуже сильно своє нестримне становище супроти подій в Еспанії, заявляючи, що стосує якнайдокладніше приписи міжнародного права, які кажуть, що чужі війська, які переходять на територію іншої держави, перестають бути воюючими і внаслідок самого факту, що перейшли кордон, перестають бути учасниками війни.

Французька влада приготувала концентраційний табір для воєнків червоної армії на 140 тисяч осіб. У французьких політичних колах є переконання, що число еспанських червоних воєнків, інтернованих у Франції, не перевищить 140 тисяч, бо багато тих воєнків, перейшовши границю, заявляють, що хочуть вернутися до національної Еспанії. Це головні ті воєнки, що їх червоний уряд змобілізував в околиці Леріди і на просторах, які від кількох місяців заняла національна армія.

Голландія не дозволить на перемарш чужих військ.

ГАГА. Міністр закордонних справ Патінс заявив, що Голландія в ніякому разі не дозволить на евентуальний перемарш чужих військ через свою територію на основі 18 арт. васту

Ліги Народів, бо такий перемарш міг би спричинити, що Голландія стала б театром воєнних дій.

Протокол у справі сезонної еміграції до Німеччини.

ВАРШАВА. Дня 3. лютого підписано в міністерстві праці в Берліні польсько-німецький протокол, що відноситься до сезонної еміграції з Польщі до Німеччини.

Рекорд висоти.

БЕРЛІН. ПАТ. Олімпійський німецький висоту. Він піднявся на 7.043 м., в цей спосіб буючи доперішній рекорд на 200 м.

Присилайте передплату!

Зі сойму.

НАРАДИ НАД БУДЖЕТОМ МІНІСТЕРСТВА СКАРБУ.

В понеділок бюджетова комісія сойму разда над бюджетом міністерства скарбу. Бюджет міністерства скарбу реферував посол Скарбовий. В дискусії послі підкреслювали необхідність поправити відношення скарбових урядів до громадян-податників. Тернопільський посол Жборський домагався, щоб створити в Тернопільській Скарбовій Палаті, мотивуючи це домаганням, що львівська Скарбова Палата, до якої належить Тернопіль, має за великий заслуги.

Від УПР забирає у цій дискусії слово 3. Пеленський, який торкнувся справи відношення села, що повинно бути спертим на державних підставах. Село хоче здорового державного кредиту. Далі пос. Пеленський говорив про те, що коли український селянин робить зусилля, щоб видобути з важкого поля, то коли польські чинники підносять крик, що це загроза для польської державної рації. Висміюючи Пеленський виступив проти колонізації селянських земель та проти походу польських купців і селян на західні та східні землі, де вони купують хліб не тільки українським, але й польським купцям і ремісникам, що живуть на тих землях.

„Домагаємося — говорив пос. Пеленський — нічого іншого, тільки того, щоб точно виконували закони, які обов'язують у польській державі. Хочемо жити і живемо власними силами і будемо жити, бо нема такої сили, що нас могла би зламати“.

Рідна Школа має поверх 105.000 акцій. Подбайте, щоб не число збільшилося в 1939 р. вдвоє — Зголошуйтеся і сплачуйте часті вкладки до привласнених Кругів РП. Іх нема, то просто до Головної Управи РП. Львові, вул. Сикстуська 46, тепер Оберня Львова ч. 12.

3 позивки нашої церковної музики.

Михайло Гайворонський: „СЛУЖБА БОЖА“

Наш відомий композитор Михайло Гайворонський, що живе тепер в Америці, останніми роками оживлену діяльність виконує в жовківській друкарні оо. Василія своїми новими творами в новому оформленні та цілу низку нових цінних композицій інструментальних і вокальних. Із тих останніх ва особливу увагу заслуговує „Служба Божя Б-дур“ на мішаній трі (ст. 56, 4*), присвячена старшому і допре служеному на українських землях Васильському Чинові.

У цьому величому творі, складеному в останніх 12 літ, автор старався „дати нашому оптимізму“ та „зобразити веселу радість нашої землі і віру в краще її майбутнє“. Діалогічні пісні та екстенсивні при всій своїй різноманітності андержані в одному стилі та оповідають про шість традиційної церковної музики: не тільки в мотивів, але і в самому укладі (наприклад, в мотивів, але і в самому укладі). Творець часто веде головну мелодію в голосі, а в інших голосіх — в інструментах. Зразкова, притім легка гармонізація не тільки за зайвою хроматикою та японськими диссонансами до спокійного, торжественного тону діалогічних пісень; ведення голосів незалежно до досягнення складі (лінійної) доспосібності до досягнення об'єму хорових голосів — все те робить „Службу Божу“ Гайворонського пристатною і гідною для ажитку хорів не тільки міських, а сільських та шкільних.

У нашій хоровій практиці атомістичний декоративний погляд, будьто би тільки так, напліковані твори, наїжені гармонізацією до мисливих трудностями годяться до мисливих кращими мисливими хорами. Тимчасові мисливські ефекти можна осмислити і в легкому укладі — коби лиш вони стояли в повільному артистичному ритмі. І саме в „Службі Божій“ Гайворонського є шість так, що називають „Шенгайт дер Шейнхейт“ — у простоті; добути що красу доброго мисливця — це влучне завдання, гідне хорів „радного хору“.

Вкінці годиться зазначити, що „Служба Божя“ взагалі дуже зручна для нових паперів і звершень. Філософський дуже корисно.

Сторінка без політики.

Славянські лови та народня вдача.

(Докінчення.)

Вернімося до ловів на вовків.

Це тільки вочевидь зовсім певно вислід, що пан посилав запрошення до своїх сусідів, щоб зібратися на означений день із своїми собаками. Напередодні або вдосвіта гості прибувають. Підчас останньої ночі лісничі заглядають, чи вовки не повтікали. Часто їх цілими тижнями годували стервом або ж худобою, щоб їх затримати. Приготовляється великий сніданок, капуста кипить у казанах, а ковбасами, салом і різними родами м'яса. Ця страва мусить бути доконче на ложах; називають її „Гільтайським бігосом“. В восьмій годині накривають величезні столи, виставляють горілку, мед, пиво, портвейн.

В тих днях великий пан здається забуває, що його шляхетство датується від П'ястів або від першого Ягеллона і розмовляє як брат із шляхтичем побітованим за королів із вибору; каже, що походить із панівної родини, стискає руку графові або баронові, яких титули куплені в Німеччині. Навіть селян закликають до стола, щоб вихилити чарку і дістати тарілку повну м'яса; а коли завивальники повернуться з добрими новинами, то їх угощають, трактують як приятелів. Потім, як уже нап'яються швидко і облизують м'ясива ріжними трунками, наступає відбав; мисливі сідають на брички, інші йдуть пішки. Молоді хлопці, позбавлені з сучасних сел, ідуть з великими палицями в руках, підбігаючи і підсакаючи. Псарі йдуть перед і за собаками, що найчастіше посчіплювані по дві. Гармидер справді пекельний. Ловці розмовляють, діти кричать, псарі своїми батогами утворюють зав'язки собак. Прийшовши на місце, де перебувають вовки, всі затримуються, щоб привести трохи до порядку цей розгардіш.

Підчас сніданку старший лісничий, справжній провідник ловів, позакладає сітки довкола лігва або щонайменше в головних проходах. Стратегія лісничих назагал неохоча, бо вони вміють вислідити напрочуд добре стежку, кудюю ходять звірива. Вони дбають про те, щоб не поставити мисливих під вітер. Перед лігвом сіткою старший лісничий ставить двох кременюх чоловіків, озброєних у грубі дрючки, які ховаються за деревами. Він визначає становище всіх мисливих, трицять до п'ятдесяти кроків один від одного, залежно від їх числа і місця, яке мають покрити. Якщо ліс огорожений, замість розміщувати їх на головних проходах і в прогалинах між сітками, він усталає їх лінією, перетинаючи ліс надвое. Молоді хлопці, що мають робити нагілку, знаходяться на місці, звідки треба буде пустити собак, можливо якнайближче. Тоді, ніби якийсь генерал, що перебігає лінію битви перед початком битви, головний лісничий переходить усі ставовища, поручаючи всім і кожному мисливцю окрема — порядок, спокій і чуйність.

Упевнившись, що все приготоване, він стає на чолі псарів і собак пускають. Ледве їх починають, як вони вже скачуть з радості, починаються бігати швидко як вихор і зникають у бущині. Псарі трублять у рог, щоб дати знати, що лови почалися. Мисливці, виявивши очі, намагаються вуха в бік вітру, з палицею на курці бущини, стоять не порушено. Якусь хвилину лунає мовчанка, хоч наком сій. Нарав гавкає собака, потім друга, і небаком уся гурма собак свине страшний галас. Луна у лісі повторює ту музику, з якою мішаються крики псарів і свист батога. Тимчасом на перше гавкання собак хлопчиська починають нагілку кружати з усіх сіл і буючи об дерева своїми дрючками. Передані вовки розбігаються і кидаються. Стрілянина починається на всіх пунтах і ті, що їх не досягає олімо, потрапляють у сіті. Тоді роги трублять славне „ура“ смертним і перемоги мисливців.

Коли різні скінчилися, кожен оповідає ще по полонину; розказують тисячі оповідань, але найцікавіше від другого. Панівне починається бжесть, бо полини кінчать оттак усі лови бжекетом. Закуски розкладають на столах і до лапки; панівне різність і в цій хвилині ніхто не обходиться без вина. Але найкраще великі лови не обходяться без вина.

Поляки не досить остерігаються перед нещасливими випадками; порядок і точність не є їхньою чеснотою.

Закри будемо говорити про лови у росіян, річ необхідна сказати декілька слів про їх спосіб виховувати собак. Як тільки ці звірята мають два або три місяці, їм дають їсти у довгому кориті. Псарники з великими батогами стають на обох кінцях корита; вони кричать: „Бери його!“ і собаки кидаються на їство. Навпаки, коли псарники кричать: „Назад“, буючи батогами по ніздрях, вони відступають. Ця наука, часто повторювана, дисциплінує чудесно собак. Їх вправляють, щоб розуміли індивідуальний наказ; і коли кличуть їх по імені двом ріжним собакам протилежні накази, вони їх виконують, кожний окрема, з дивною точністю і слухняністю.

У Росії вживають того самого способу, щоб викрити леволице вовків; а що лови в лісах також майже такі самі, ми будемо говорити про лови з хортами і гончаками. У відкритих околицях вовки ховаються в болотах, між очеретами, і в хмизняках. Як тільки вислідять їх лігва, російські пани збираються як і польські пани, але дрібною шляхти майже не допускають. Щодо селян, то вони дістають накази та їх виконують.

УБРАННЯ І ПАЛЬТА ДО МІРІ

з найліпших бельєських матеріалів поручає

ШАПІРА ВУЛ. ЛИЦЬКІВСЬКА Ч. 1

У день ловів пани і псарники йдуть на місце умовленої зустрічі. Собаки, не посчіплювані, біжать за конем псарника. Хорти, таксамо без смика, тримаються хвоста коней, які їм показано. Опинившись близько болота, у віддалі двох або трьох тисяч кроків, мисливці, маючи двох або трьох хортів, усталаються так, щоб оточити болото і коли ланцюг цілком завершений, псарники кидаються з гончаками вперед. Коли вовк, змушений вилізти з болота, летить на ланцюг іздців, псарники кричать: „Назад!“ і вся ця гурма запієнних собак зупиняється по повертається слухняно до болота, щоб гнати знов іншого вовка. Тимчасом іздці, що знаходяться поставлений на тому місці, кудюю перебіг вовк-утікач, кличе по імені одного або двох із своїх хортів і гукає на них: Бери його! Хорти кидаються, і він сам летить за ними назазад. Якщо один із цих собак переслідує вовка м'яво, мисливці кричать до нього: „Назад!“ а до хорта, що залшається: „Бери його!“ і обидва слухають. Коли вовка затримують хорти, хапаючи його звичайно за вуха або стегна, мисливці в одну мить зіскакують з коня, хапає вовка за хвіст і вбиває його з одного маху ударом кинджала. Лови росіян не такі жваві, як лови поляків, але й менш галасливі; панує на них більший порядок.

Козаки полюють на вовка з гончаками і хортами; автім, вони воліють йти на лови без собак. Іздці, озброєні у списи, або тільки канчуки плетені із шкури, йдуть у степ. Пани й селяни всміють; найстарший віком або найбільш досвідчений командує всіми. Вони на степу розгортаються в лінію. Перший, що побачить вовка, дає знак застромлюючи шапку на кінець списа або канчука. Зразу всі мисливці розбігаються на дві рівні ватаги і описують півмісць управо і ліво. Таким манером вовк знаходиться замкнений у колі. Тоді один з мисливих відривається і переслідує втікача; іздці, що знаходяться напроти вовка, кидаються у свою чергу, щоб відкинути його у коло, і перший займає назад своє місце. Коли вовкові властиві вийти з облоги, мисливці маневром, у якому вони дуже вправні, утворюють скоро друге коло, так що вовк, переслідуваний безупинно, падає небаком знесиленний від втоми. Тоді козакі кінчать його ударами списа, ударами канчука, або накладають йому на шию мотузку і проводять до сіл, де його душать собаки на ітіху жінок і дітей. Часто пробивають його ударами списа підчас утечі.

Є в нічні лови, про які годиться дещо сказати. В порі, як вовки починають збиратися у громади, вибирають дуже місячну ніч. Двоє диліх коней запрягають до веселих саней, на які

сідає до двадцяти мисливих озброєних у дубель-тінки. Один чоловік, що сидить між ними, тримає в мішку молодше порося; по землі тягнеться спить соломи, прив'язаний на мотузку. На відомих переходах примушують порося кинчатися. Вовки прибігають, обнюхують солому і атакують сани; приймають їх гуртовим стрілом. Ці лови убивчі для вовків, але й небезпечні для мисливих; бо, хай тільки коні сполошаться і сани перекинуться, вони пропадуть без рятунку. Вовки такі сміливі, що чіпляються саней, щоб кинути на мисливих. Тимто ловці дбають про те, щоб забезпечити боки саней добре вигостреними косами. Коли на другий день будемо переходити тим самим місцем ловів, то побачимо всюди сліди крові та ями, що їх повигребували вовки в землі, бо заки кинулися на чоловіка, вони качаються по снігу і дряпають його підстрибуючи. І тільки з блискотливими очима, з роззявленим і запієнним від сказу ротом вони кидаються на сани. Війми агадані ми служать до їх вислідження, але нічні лови однакові у всякій порі року.

По цих дуже неповних нарисах спробуємо показати ті зв'язки, які існують між характером цих народів та їхніми ловецькими звичаїми. Лови у поляків трохи безладні. Якщо вони й піддаються дисципліні, то це тільки на один момент; по хвилині вони знов приймають свою звичку. На ложах, як на війні, вони показують себе такими, якими вони є в дійсності, із своїм нахилом до демократії, до рівності й самовідданості. Росіяни, звиклі від козаків до суворого ладу, до цілком військового підданства, знають тільки дві речі на ложах: наказувати і слухати. Щодо козаків, то вони вміють завжди задовольнятися своїми засобами. На ложах вони не вживають ні собак, ні пасток; таксамо, як на війні, вони нехтують дисципліною і покладаються тільки на себе самих і на своїх коней.

Нема ніякого перебільшення в цих порівняннях і думам, що на все треба звертати увагу, коли хочемо вивчити алачу народів.

Переклав з французької мови Ів. Д

Гроші на розмову з Марсом.

Один із членів французької Академії Наук поставив внесок, щоб частину багатих фондів записаних на Академію, яких не можна практично використати, покищо передати для державного скарбу. Є инр. заповіт фондації Гузмана, щоб виплатити 100.000 франків першій особі, яка зможе дістати арозумілу відповідь з якобів планети. Відсотки, що нарастають від довгих років на такому фонді, лежать без пожитку і деякі члени радять їх використати на цілі ближчі нашій планеті — Землі.

ГУМОР.

КУПЕЦЬКИЙ СТИЛЬ.

— Чи можу дістати том оповідань Васильченка?

— Васильченка не маємо покищо на складі, але можемо вам поручити Коцюбинського. Ручимося, що він багато кращий і ви не будете ніколи вживати іншого товару.

ДОВШИЙ ВІК.

Жінка читає часопис:

„Статистика стверджує, що тепер люди живуть пересічно на чотири роки довше, ніж раніше“.

Чоловік утішений:

„Яке щастя! То тепер ти будеш мати вже час попрашувати мені гуданики до сорочок“.

БОЖЕВІЛЬНИЙ.

Фридрих Великий відвідавши раз Бреслав оглянув тамашній дім для божевільних. Директор обводив короля по ріжних салях, займаючи перше місце; за ним ішов король, потім ад'ютант. Перед одними вузькими сходинками спитав король: „Скажіть, будь ласка, як ви ведете сюди хворих таким вузьким проходом?“ — Зовсім просто, Ваша Величність, провідник веде, в середині для божевільних, а на кінці вартовий“. Король усміхнувся: „Коли так, то будь ласка замикайтесь зі мною за місце“.

ПРИЧИНА.

— Як не може бути? Що ви вигадуєте, що Липський пробував застріляти з любови. Ви ж самі мені сказали, що він закоханий і що його вибрала теж його кохав!

— Ви нічого не розумієте. Я говорив про наречену. А він стояв для зовсім іншої.

25-ліття смерті Павла Деруледа.

З початком лютого цього року французькі національні організації обходять 25-ліття смерті славного національного трибуна Павла Деруледа, прозваного „патріотом“, якого вважають основоположником сучасного французького націоналізму. Дерулед був великим прихильником визволення України і присвятив їй декілька поетичних творів, з яких найцікавішим є віршувана драма на 5 дій „Гетьман“ яку поставляли в Парижі з великим успіхом аж до кінця минулого століття. Ця драма, якої темою є боротьба України за незалежність — відзначається дійсно великими артистичними якостями: вона появилася в десятих виданнях, не числячи повних видань творів Деруледа.

Просфора у Львові

КРУЖКА РПШ НА ГАЛИЦЬКІМ ПЕРЕДМІСТІ.

Кружок РПШ ім. Т. Шевченка на Галицькому передмісті Львова уладив минулої неділі спільну просфору для своїх членів у домівці чит. „Просвіти“ при вул. Супінського 23. В гарно прибраній салі зібралося понад 100 осіб, здебільша члени тамошнього кружка. Просфору посвятив о. канцлер Галіянт, який теж виголосив відповідну святочну промову. Як господар просфори привітала присутніх заступниця голови п-ї Грещаківна, яка виголосила настроєву й бадьору промову, що її присутні прийняли широким оплесками. Відтак промовляв ще у правитель хлопчачої народної школи п. А. Домбровський, який передав привіт зібраним від важко хворого голови кружка о. ректора Малиновського. Безпосередньо після промови дир Домбровського до о. ректора Малиновського, який мешкає в Акад. Домі, пішла окрема делегація від учасників просфори, щоб зложити улюбленому голові кружка привіт та побажання швидкого повороту до здоров'я. У міжчасі на салі з'явився Пресв. Будка, якого присутні повитали з правдивою радістю. З черги промовляли ще: ред. Р. Сливка про здоровий національний оптимізм і потребу збільшення праці, п. Ігнат, як делегат Сокола II, п. Томків, як представник тамошньої чит. „Просвіти“ та ред. М. Таранько від дільничної Народної Організації.

На закінчення виголосив справді глибоку змістом та повчальну промову Преосв. Никита. Це незвичайно симпатичне свято, що відбувалося у наскрізь родинному настрою, закінчилося відспіванням національного гімну.

Найбагаторішим акордом просфори була радісна вістка, що Митрополит Шенгіївський жертвував на будову церкви в Галицькій дільниці (в околиці Персенківки) площу. В найближчому часі представники комітету, інженери й представники консисторії виберуть відповідне місце під будову такого потрібного в тій дільниці Храму Божого. Громадяни галицької дільниці вибрали вже окремий комітет церкви, який почав уже свої праці.

НОВИНКИ

8

Лютый

СЕРЕДА

От. ст. 26. січня 1939.
Кенофонта при.
Лет. Івана з Мати.
Сонце: сьдз — 6.40, захід — 16.25.
Місяць: сьдз — 22.50, захід — 9.01.

Завтра: 9. лютого. Четвер.
От. ст. 27. січня 1939.
†Перем. мотей Івана З.
Лет. Антоній з м.
Сонце: сьдз — 6.48, захід — 16.2.
Місяць: сьдз — 0.04, захід — 2.30.

— Конфіскація „Діла“. Вчорашнє (27.) число „Діла“ підлягає конфіскації за всім салі у статті „Дікціяція внутрішнього спору МДЮ“. По конфіскації ми видали другий наклад.

— Космос — Львів, Мирослав 7, фахово поради. Нама Півні, як раціональною планети вроду.

— Відчит п. з. „Літальні обрії“ виголосить п. М. Турчаківський д-р Політичних Наук на ехоніжних Кружка ім. Гали Баранів при вул. Мохомисного 12, в середу 8. II. в год. 6-й попол.

— Концертне бюро М. Тірка уладжує в лютому два концерти з участю артистів світової слави. 17. II. м. виступить скрипак Однопосов. В середу 22. II. м. гратиме піаніст Ігнатій Фрідман. Ближчі подробиці принесуть афіші.

— Просфора Вулицького передмістя. В неділю 12. лютого в год. 5. пополудні відбувається просфора Комітету будови церкви св. Івана Богослова у Львові в салі Рем.-Пром. Бурси при вул. Бартошівни 3. Численна прихильність львівського громадянства побажана. В програмі привіти, колядки і щедрівки.

— Богослуження для Вулицького передмістя. Почавши від неділі 12. II. будуть відбуватися в салі Ремісничої Бурси при вул. Бартошівни ч. 3. кожної неділі і свята в год. 10. рано Служби Божі за дозволом Митрополитичного Ординаріату (ч. 1071/Р. Д.).

— Кара за мазепинку. Повітове старство в Самборі покарає Льва Кузєва зі Ст. Самбора карою двох днів арешту зі заміною на три зол. гривни, за те, що він постігав носив на голові шапку „мазепинку“. Покараний вніс відклик.

— Кому це не подобалося? У ночі з 28. на 29. січня п. р. неznані люди зняли з будинку школи Річної Школи в Березові Нижній за Коломиєю напис: „Річна Школа“ і крім того вдерлися до шкільних сал та зняли зі стін, понижили і вкинули в ріку портрети: Т. Шевченка, І. Франка, О. Федьковича, В. Стефаника, кн. Ярослава Мудрого й образ „Базар“.

— До Самбора з Іновроцлава забрав якийсь Теодор Червінський і — як подає польська преса — заложив галіантерійну крамницю в Самборі, при головній вулиці. Як бачимо, то виправа польських купців по золоте руно до Галичини зовсім не припинилася.

— Помер проф. Хилінський. У Львові помер в понеділок рано проф. старовинної історії у львівській університеті д-р Константин Хилінський б. віцеміністр віроісповідань та освіти.

— Смерть кольпортера під поїздом. У львівській лічниці помер кольпортер „Руху“ Дмитро Ділик, який вискакував біля ліску в Білгородці з поїзду й попав під колеса поїзду, які Ділика поторопили. Важко раненого кольпортера знайшов уранці поліцейст й відвіз його до лічниці, однакє всяка поміч була вже спізнена.

— Напад на польського студента. В ночі зі суботи на неділю вул. Третього Мая переходив студент львівської політехніки Витовт Голіч. На голові він мав студентську шапку. На розі вулиці Третього Мая та Єзуїтського Городу минули його три молоді чоловіки, з яких один ударив Голіча якимсь твердим та гострим предметом. Голіч упав неспритний на хідник, колиж згодом прийшов до себе, нікого вже не було.

— Обікрали Бернардинський костел. Невідомі злодії обікрали костел ОО. Бернардинів у Львові. Вони мабуть сховалися у костелі, заки його замкнено, а по крадежі втікли через вікно.

— Ше про еротичну аферу. Арештований серед кількох днівми д-р Генрик Рапапорт вніс протест проти арештування, але той відклик відкинули і він сидить далі у в'язниці. У в'язниці сидять теж обі його спільники. Слідство виявило, що посередництвом у тій своєрідній проституції займалася теж якась Ірина В., яка дівчата-знайомі з д-ром Рапапортом та його приятелем, передавала відтак на інші руки й черпала з цього користі.

— Львівська хроніка. До поготівля зголосився 45-літній коміннар Жигмонт Н., який викликав у поготівлі чимале зацікавлення. Причиною того зацікавлення був не коміннарський одяг, але вики, що стреміли в коміннарській боролі. Як виявилася, коміннар посперечався зі своєю приятелькою і у висліді дістав вики по боролі. Як далі ціла історія закінчилася, невідомо, бо коміннар не звертався за поліційною інтервенцією. — Під крамницю з лікарськими приладами Трепчаківського при вул. Домініканській вкопався злодій, однакє не могли нічого взяти, бо натрапили в підлозі на залізну плиту. — На вул. Павлівни напад на Ірину Якимівну якийсь молодий чоловік і загрозивши їй ножем домагався грошей. Коли нападена пробувала боронитися, банант приложив до горла ніж та другою рукою відкинув горбину, з якої забрав кілька золотих. — До костела св. Свирасенток закрався вночі якийсь 16-літній хлопець. Сестри почули якийсь підозрілий шелест у костелі та знайшли згнаного хлопця під ланкою.

— Самоубийство інженера в Чорткові. В п'ятницю 3. II. м. над ранком покінчив самоубийством (повішення) смер. інженір Войцех

Що писало „Діло“ 50 років тому

Четвер, 7. лютого 1889.

ВИСЛІД ВИБОРІВ.

„Послом до державної ради в сирій Тернопільський 266 голосами проти 194 голосів, що мав на о. Січинського. Гр. Борисовський дістав у Тернопільському у Тернополі 76, у Збаражі 89 і в Січинському 128 голосів.

3 УКРАЇНСЬКИХ КОЛЬОНІЯ В АМЕРИЦІ.

„Вчора дійшло до нас 30-те число „Американського“ 10-го січня. З цим числом кінчиться третій рік видання „Американського“. Редакція повідомляє, що американська компанія закупила нову велику машину „Джонсон“ почне друкувати на цій машині „Американського“. Далі редакція констатує, що число її в редплатників в Америці все збільшується і збільшує своїх читачів, щоб з усіх сторін нового краю приносили дописи й повідомлення, що діється між ними.“

МИР БЕЗ ЗБРОЄННЯ НЕМОЖЛИВИЙ.

Рим, 7. лютого. Підчас дебати над адресою до в'язи Крісті, що теперішній мир без зброєння неможливий. Далі він сиконстатував, що гостина від Вільгельма була признанням Риму сталого миру.

Пілотровський, який перед кількома роками приїхав до Чорткова зі Львова. Хоча Пілотровський мав гарну емеритуру, був зацікавлений 4. II. м. коморник мав оцінити вартість його праці, щоб стягнути незаплачені податки.

— Самогубства. В неділю вчором кинулася поїзд на лінії Стрий-Ходорів урядовець ст. забезпечальні Володислав Ментель; поїзд відірвав йому голову. — 22-літній К. Хіровський з Імениці та 17-літній Я. Островська зі Станіслава зашкунулися у готелі в Болшівах, випали денатурату та викликали пожежу в якій загинули смертельні попарення. З листу Хіровський виходить, що причиною самогубства був йому невилічима недуга. — 17-літній гімназиста в Коломиї, Дебора Ріхтер, кинулася під поїзд, розірвав її на куски.

— Фабрика фальшивих грошей. У Львові м. поліція викрила знаряддя до підготовки 2, 5 і 10 золотівок у якого-сь В. Поповича в Олешинцях, любачівського повіту. В час розшуку знайдено також два фальсифікати 10-золотівок один 5-золотівок. Фальсифікати арештували й відставили до розпорядимости окружного суду у Львові. Прилади до фальшування грошей сконфісковано.

— Убили цілу родину крамаря. В Коломиї Скілького напали невідомі люди вночі на крамницю Ротенберга, який напасники виставили тому, що вони заявили себе пошукачами. Убивники вбили спершу старого Ротенберга, відтак його жінку, 27-літню дочку та його сина. Син пробував утекти з крамниці, однакє напасники допали його в крамниці й убили. Всім жертвам попередерізували вентри горла, відтак усіх убитих уложили на столі підпалити. По якомусь часі якийсь робітник примітив, що з дому Ротенберга доїжджали дим і заалармував сусідів, однакє з дверей тягнули вже тільки зугалілі трупи.

Робітники у травелі. Покази історії про життя і діяльність діда Іосифа для шкільних вчителів і напистом.

3 кіна.

КІНО „АПОЛЬО“: „СТО ДНІВ НАПОЛЕОНА“.

Ця фільма зроблена на підставі роману Муссоліні. Нема сумніву, що той роман ребував II на фільму в Італії, мусь показати ради або боляй цензурного благословення самого диктатора. У фільмі закладено величезного паузура великого діла — життя, короткі слова наказів, пороків, шантажу та захоплення. Дія фільма починається з гресу європейських держав, що разом з військом Наполеона зааротировано на Бельгію, де ними мигають постаті Метерніха, Бліхера, лінгтона, царя Селекандра. Таке саме втеча Наполеона з Ельби з дружиною, вояків. Прегарні моменти походів на Париж і захоплення картини, коли Наполеон виставляв стару гвардію проти урядового кадету дістав наказ стріляти. Слідство в половині фільму, що зображує битву при Ватерлоо, нема в цій тій моменті, що напрогрі Наполеон: не видно стріляти, не видно Бліхера та Велінгтона, не видно частини Наполеонівських резервів гарно виведених Наполеон над картиною повинні пристрасного захоплення і зброї.

Зі судової салі.

ВІДГОМІН ОСІННІХ ПОДІЙ ПЕРЕД СУДОМ.

Дня 25. вересня м. р. по одному з українських віч у Львові, зв'язаних зі справою Карпатської України, відбулася маніфестація урядів у місті. Того дня придержано п. Ярослава Марка Сенева, студ. агрономії, під заміткою, що він підписав оклики „Ганьба ляхам“ і т. п., чим мав допуститися проступку зі ст. 18 (публічне виявлення нехиті чи пак легковаження Польської Держави), як також, що через утримання якогось прохожого в лице заколотив прилюдний спокій, чим допустився проступку зі ст. 28 закону про проступки. Львівське горіське староство наказом до ч. К. 11771/38/39 покарало обвинуваченого одномісячним безоглядним арештом. Наслідком відклику відбувся дня 6. ц. м. в Окружному Суді розправа. По переслуханні свідків суд звільнив обвинуваченого від вини і кари. Боронив м-р Мирон Бетун.

† Посмертні згадки.

О. ІВАН ПІСЕЦЬКИЙ.

О. Іван Пісецький, гр.-кат. парох у Корневі, городенського повіту, визначний політичний і громадський діяч, б. духовник У. Г. А., б. маршалок Повітової Ради, б. голова Повітової Національної Ради за часів З. У. Н. Р. у Городенці, довірготий член Повітового Народного Комітету У. Н. Д. О., член повітових установ Городенщини, духовий батько і провідник села Корнева, прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоївся в Бозі 4. лютого ц. р. в 69. році життя і 41. свещенства. Похорон відбудеться у вівторок 7. лютого в год. 8. рано в Корневі.

З Покійним сходять до могили один з дуже знаменитих діячів Городенщини, що побіч бл. п. д-ра Теофіла Окуневського, бл. п. о. Зенона Шулчиша, пароха в Тишківцях, бл. п. о. Альоїзія Олексинського, пароха в Чортівці і бл. п. д-ра Івана Шпановського, б. лікаря в Городенці, був пробудником і духовним провідником повіту. О. Пісецький поклав дуже багато праці на всіх вісках нашого життя, а будучи одним з країнських бесідинок та дуже енергійною людиною, зміг віддати визначні прислуги в організуванні нашого життя на Покутті і тим самим вложити каменю цегол у храм відродження нашого народу.

Доля не жалувала Покійникові важких перешкод у 1919 р., а потім у 1930 р., коли страждаючи на ревматизм. Одначе все те він переніс достойно і до кінця свого життя трудився з пильною собі енергією, працюючи далі у всіх інстанціях у Городенці та в Корневі, де вибудував величезний Народний Дім.

Покійний залишив дружину та 7 дітей і брата, б. секретаря пошти і телеграфів за часів З. У. Н. Р., та синагра о. Пиндуса, пароха в Зені, пов. Гримазів.

Вина пам'яті заслуженому Громадянину! О. Тит Мишловський, д-р богословії, професор університету, декан гр.-кат. Богословської Академії у Львові, учений і діяч русофільського напрямку, людина винятково чесна й щира. Помер 4. ц. м. у Львові в 78. році життя. Похорон відбудеться у вівторок 7. ц. м. в церкві св. Юра. На ці обряди запрошує горем прибіта родина.

ківський цвинтар. Початок заупокійного богослужіння в год. 9-й рано. В. Й. П.!

Марія Круликовська померла в неділю 5. лютого ц. р. по довгій недугі, прийнявши Найсв. Тайни, проживши 75 літ. Панахида відбудеться у вівторок 7. ц. м. в год. 17.30 в каплиці передпохоронного дому при вул. Кохановського 94. Похорон відбудеться 8. лютого в год. 15-й в передпохоронного дому при вул. Кохановського 94 на Личаківський цвинтар. Поминальне Богослужіння відправиться 9. лютого в год. 8. рано в церкві св. Юра. На ці обряди запрошує горем прибіта родина.

Дописч.

СТРИЯ.

Професора філії Союзу Українок. Стрийська філія Союзу Українок уклала 22. січня в салі Народного Дому професору для своїх членів. На це свято прибула делегатка Головного Відділу у Львові п. М. Басова, сесійна-делегатка кружків Союзу Українок із поближніх сіл та відпочинки міщанів українських установ, разом понад 70 осіб. Місцевий творець о. І. Гавришин підбагословив професору та промовив дуже тепло до присутніх, підтримуючи величезне значіння жінки в житті родинним і суспільним та її роль у відродженні нації. Відтак засіли всі до спільного столу. Цілий вечір пройшов у милому, родинному настрою. Голова філії п. О. Бачинська виступила широкими словами привітних, делегатка пентралі п. М. Басова передала привіт від Головного Відділу зі Львова, п. О. Федюшкова підтримала у своїй гарно озброєній промові велике історичне значіння дати 22. січня для українського народу, акції п. Н. Васильчинин-Микиткова подала висновок в справі несприятливих подій, які заважали працю у стрийській філії Союзу Українок та поставила вимоги, щоб зібрані аложили на руки делегатки п. М. Басової привіт пентралі, зокрема голові п. М. Рудницькій, що привітні приймали оплесками. Отці промова були перервані вокалізами та піснями, що їх співала дружина вся сала, опіом та грою на балалайці бандуриста п. Кливчущого і претарними декламаціями, що їх виконали в великим туттвом дві панночки. Професора протримався до пісного вечора та скінчився відпочиванням національного гнімну.

Гість.

КРЕМ'ЯНЕЦЬ.

Заборона крутянської академії. Крем'янське староство заборонило Українському Добродійному Товариству у Кременці 29. січня академію в ХХІ. роковини героїчного чину під Крутами без подання жодних мотивів. До цього року святокування українськими організаціями в Кременці роковин бою під Крутами не зустрічало ніяких перешкод і щороку відбувалося.

Панахида по крутянських героях. 29. січня при великому адрани народу в Чеснокрестській церкві м. Кременця урочисто відправлено панахиду по юнаках, що своє життя в 1918 р. за волю України поклали під Крутами.

Матуральні іспити у Кременці. Від 23. до 30. січня відбувалися у кременецькій самонадній гімназії матуральні іспити. До іспитів стануло 5 осіб, а між 3 українці, 1 жидівка й 1 поляк. Дістали матуральні свідоцтва 4, а саме: Віта Бараніана, Людмила Головатівна, Галина Кошубська і Талеут Шнайдер.

Розв'язали Т-во приятелів української гімназії у Кременці. Крем'янське староство 31. січня розв'язало Т-во приятелів української гімназії у Кременці, мотивуючи тим, що в момент закриття гімназії нема потреби в існуванні Т-ва, що допомагало учням тої гімназії. Тимчасом Т-во не хотіло змінити свій статус та, щоб можна було помагати учням з кременецького повіту, які після закриття української гімназії у Кременці змушені вступати до шкіл поза межами повіту і тому дуже потребують допомоги.

Арештування у Кременці. З наказу прокураторської влади поліція заарештувала у Кременці: Андрія Хлоупова, Володимира Митчука, єврейського Якова Скальського, керівника районної кооперативи у Вишнівці Івана Харчука, учителя Шиманського і студента політехніки Юрія Кошубського, підозрюючи їх у приналежності до ОУН. Дня 1. лютого всіх їх перевели до кременецької в'язниці.

Все це нема української преси! Віже мишуло підлога місяця, як перестали зовсім приходити до

Крем'яні і на повіт українські газети. Не дістають їх передплатники, не мають їх і газетні кіоски. Навіть та українська преса, що видається на Волині, до Крем'яні не доходить: в Луцьку не приходить газета „Волинське Слово“ і місячник „Шлях“, а Рівного літній часопис „Сонетто“, що його так мило, що авторів шістьма алами поручала читати дітям по школах замість „Лавіночча“ і „Світла Дитини“. До цієї пери вісто не може волонтерам викласти привіт родинного значіння у Крем'янці та в інших повітах Волині — української преси. 32. арт. пресового закону каже, що запити друку на пошти можна лише на підставі постанови суду, але ніякої такої постанови не було.

Дивна інтерпретація нового пресового закону. Крем'янське староство намагло друкарням додавати паралельний польський текст на всіх друках у невеличкій мові, а тому числі і на призначених для допомоги або товариського зв'язку, як оголошення, оголошення, запрошення на різні імпрези, театральні програми, класици і т. д. В протиположному разі друкарням заборонено такі друки видавати з друкарні.

Спорт.

РЕЧИНЦІ ГАКІВНИХ МИСТЕЦТВ УКРАЇНИ.

7. П. АЗС — Україна.
8. П. Україна — Ляхи.
9. П. Погонь — Україна.
10. П. Черні П. — Україна.

КОМУНІКАТ ФІЛІЙ К. Л. К.

Видія Філії К. Л. К. у Львові повідомляє, що в четвер 9. ц. м. в год. 18.30 м-р Отосія Романковський виконає в домашній клубу при вул. Краківській ч. 15. І. пов. реферат на тему: „Школа рівнобачних дошок та високогірська дошкетерська турботина“. — Приєднати членів обов'язково.

ЛЕЩЕТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ ФІЛІЙ КЛК ЛЬВІВ ЗА ВІДЗНАКУ СПРАВНОСТІ.

В бізі Мужчин на 12 км. (поверх 15 літ) стартувало 22 змагунів, скінчили 61г 20, відмах алобуло 1. 1) Пелюха В. — 1,02,14; 2) Сіпко В. — 1,04,45; 3) Крука О. — 1,07,35; 4) Гавришин Р. — 1,08,02; 5) Іж. Сечина Р. — 1,09,22; 6) Росонка Р. — 1,10,08.

У бізі молодиків від 16—18 літ на 8 км. стартувало 5 змагунів. 1) Ігор — 54,35 хв.; 2) Ковч — 55,35; 3) Гринь — 1,02,16.

У бізі хлопців до 16 літ на 4 км. стартувало двоє змагунів. Іх часи такі: Пилий Григорій 34,35 хв.; 2) Іванчик Микита — 39,30.

Біг жінок не відбувся, бо... не було кому стартувати!

Суджувала комісія у складі: Іж. Рак, м-р Кушнір і п. Ю. Сіпчинський. Умовини не надані — світ середній.

МИНУЛОРІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНИ В ЦИФРАХ (Окружини зі заг. зборів).

У доповідній до зборів нашого відомлення зі заг. зборів, подіємо ще ось такі цікаві подробиці:

Секція м'яного м'яча: І. дружина України відбула з мін. році 32 змагань (9 товариських), з того виграли 22 (8 товариських), 1 зрештувала (9 програна (1 тов.). Відношення до воріт було 121:51. Найбільше воріт алобу Сечонь П. 60 аж 40. Друга дружина відбула 21 стріч: 14 виграли, 1 зрештувала та 6 програна з відношенням воріт 81:47. Найбільше воріт алобу Риндів. ІІ. дружина відбула 3 змагання за мистецтво Баланс. Юніори мали 18 стріч, з того 11 виграли (5 без втрати воріт) 5 змагання нерішених і 4 програти з відношенням воріт 71:20. „Королем“ стріляв був Бубак, який алобув теж свого роду рекорд, бо грає у всіх 4-х дружинах. Активних членів секції було 38. Секцією керував дир. Е. Гучман.

Боксерська секція: Змагунів мали індивідуально 176 стріч, з того 101 виграли, 61 програти і 14 нерішених. Найбільше стріч мав Омудука, який грає у всіх змаганнях 20 разів. Друге місце мав Сіпчинський змаганням алобує Пондрю (17 змагань). Найменше стріч мав Бойко та Рак по 3 і Лейбас — 4. Індивідуально мистецтво нападів алобує мін. року Пондрю. Омудука та Лейбас алобує мистецтвом. Мистецтвом секції алобує Білий.

Накопелницька секція: Секція має 35 членів, з того 10 ліцензованих і 14 із неопределеними зортами. Ліцензовані змагунів стартували 10 разів, виграли 16 разів, раз забили друге місце, раз 7-е і раз 13-е. Юніори стартували 8 разів і забили третій перші місця, треті другі і дві четверті. Найменше стартував Степанчик, бо 14 разів. Він теж перетав рекордну кількість зільометрів 1525. З молодиків найбільше стріч мав Лейбас — 6.

Секція гаківників не мала змоги з мін. році виїхати більшої діяльності, бо гаківничий сезон був д коротким і в примісті віддачі перекувало змінитися.

Із згаданих салі відповісти, що збори ухвалили на згадану дир. Гучмана підказу для Народного Літня та її представників збв. Каміньського. Одначе збори згадали подіти для української преси, зокрема збв з індивідуалом.

ДУШПАСТИРСЬКИЙ КАЛЕНДАР НА 1938 рік
III. річник. Зладив о. П. Кисель. ЧСВН. Наказав
ком. оо. Василіян у Жовтні. Стор. 150, 160

За оголошення редакція не відповідає.

Redaktorzy: dr Iwan Nimczuk, Iwan Kedryn-Rudnyčkyj. Wydawca: Spółka Wyd. „Dilo”, Lwów. Z drukarni S-ki Wyd. „Dilo”, Lwów.
 Редактори: д-р Іван Німчук, Іван Кедрин-Рудницький. Видав: Видавництво „Діло”, Львів. З друкарні С-ки Видав. „Діло”, Львів.